

Патријарх Порфирије: Најсавршеније оружје мира јесте љубав, јесте Христос

Патријарх Порфирије: Данас смо се сабрали у овој литији, а свака литија је молитва, да се помолимо Богу за мир, за мир у читавом свету, а првенствено за мир у Украјини. Сабрали смо се, јер знамо да је мир увек мир Божји. Господ сам каже: Мир свој вам остављам. Мира без Бога нема!

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, данас је Спасовдан. Данас славимо Вазнесење Господње као славу престоног града Београда, али Спасовдан слави и читав православни свет. Данас је слава овде, у Београду,

али и у Жичи, у Пећкој Патријаршији, у Милешеву, у Дечанима, и у многим другим предивним светињама широм васељене. Чињеница да ми, Београђани, православни хришћани у Београду, за своју славу имамо празник који је везан за личност Христову и који се притом назива Спасовдан говори речитије од сваке помисли, од сваке речи и од сваке могућности да се опише шта то значи славити Христа, Његово Јеванђеље и славити Спасовдан као своју славу. Када славимо било који хришћански празник као појединци и као породице, ево и као велика породица града Београда, ми пројављујемо и потврђујемо пред читавим светом шта је наш систем вредности, како и на који начин верујемо, шта је то што опредељује наше стазе и кораке, наше размишљања, речи и дела.

Славећи Спасовдан јасно је да је Јеванђеље Христово систем вредности из којег извире све што јесмо и све што имамо, да је то систем вредности који је у прошлости обликовао наше народно биће, обликовао нашу културу, обогатио нашу науку, наше стваралаштво, привреду... Дакле, све оно што јесмо и све што имамо све је заквашено и све је прожето Јеванђељем Христовим. И зато у све што нам долази као нови систем вредности, у све оно на шта нас позива било одавде или споља, упућујући на то да треба да се усклађујемо са вредностима које нисмо познавали – можда оне јесу и добре, можда оне имају и вредности у себи, али ми најпре морамо да погледамо у оно што јесте наш корен – треба да продремо у те вредности системом јеванђелских вредности.

Неко хоће да каже да Црква треба да се мења, да се усклађује са модерним временом. Хоће да каже да је Црква старомодна. Да! Можда Црква јесте старомодна и можда Јеванђеље Христово јесте старомодно, али Јеванђеље Христово као систем вредности у себи има вечни корен, има љубав Христову и има нешто што је универзално. Зато, иако је Јеванђеље Христово у прошлости посејано у нашем народу, посејано у људском роду, оно ни на који начин није старомодно. Оно јесте постојало у прошлости, али постоји и данас. Исто оно Јеванђеље како је било некада, постоји и сада и биће у будућности. Зато са правом можемо рећи да систем вредности који извире из Јеванђеља које је сажето у две најважније заповести Христове о љубави, није ни старомодно, није ни модерно, него је савремено. Све што долази, као што је долазило у прошлости, што долази и сада, проверавамо Јеванђељем, проверавамо Речју Христовом, проверавамо оним што је универзално и што је вечно, оним што у себи има за корен реч Христову, које има корен љубави и то љубави читавим својим бићем према Богу, али из те љубави и љубави према ближњем, а то значи према сваком човеку.

Шта је то љубав Христова? Најпре, то је љубав на коју смо позвани не да о њој само говоримо, не да будемо хришћани речју, вербално, него да будемо хришћани својим животом, да реч Христова буде закон по којем живимо. Тако када нас Господ позива на љубав Он најпре позива на љубав међусобну, на љубав међу нама. Знамо добро да често не можемо да одолимо и разумемо да има много искључивости међу нама, да има много нетрпељивости међу нама, да има, нажалост, често и мржње међу нама. Као људи смо слаби и немоћни и можда не можемо увек да одолимо тим изазовима, али зато ако је Јеванђеље систем вредности по којем живимо, ако је то наш поглед на свет, ми знамо шта значи опрости, шта значи покајање, шта значи стати пред брата – и без обзира што може значити да је различит по свему или по многome – имати места у срцу за њега.

Лажемо себе, браћо и сестре, када говоримо о љубави, о љубави према човечанству, о љубави према људима који страдају и које не знамо и не познајемо и који су далеко од нас, а немамо осећања једни за друге. Лажемо у најмању руку себе, а онда лажемо и друге. Не можеш волети онога који је далеко од тебе, ако не волиш онога који је поред тебе, ако ниси спреман да опростиш, ако желиш да га осудиш и одбациш заувек, исувише је затрован наш језик, исувише је ружних речи међусобно. И ево, на Спасовдан осећамо себе. Бог нас подсећа на то да онај систем вредности из којег смо изникли, из којег постојимо и живимо јесте Христов закон, јесте Његово Јеванђеље. Из тог

система вредности, из те вере и тог начина живота нема страха у нама. Љубав страх изгони! Постајемо храбри, постајемо радосни и једини грех и промашај наш, ако смо Христови, јесте ако немамо храбрости у себи, ако имамо страха и ако немамо радости. Ако смо искључиви према другима, ако смо спремни само да их осуђујемо, ако нема у нама места за другачије, ако се бојимо да општимо са онима који су наше комшије и који су другачији, ако смо фанатични у осуђивању, ако нисмо спремни на сведочење Христа у смиреном и скромном општењу и разговору – то показује само да имамо страх у себи који није ништа друго него несигурност у себе и у своју веру, несигурност да сам са Христом и да је Христос са мном.

Светитељи Божји нису се бојали крста нити сваке жртве за Христа, јер су били сигурни у своју веру, у то што јесу; ако хоћете – сигурни у свој идентитет. Ко је сигуран у свој идентитет, он је миран, он је смирен, он се не боји никог, јер то је Христов идентитет, како у односу на све друге и другачије, тако и у доносу на најнепосредније ближње наше. Треба ли нам бољи пример за то од Светог Саве? Где је све Свети Сава био!? Од Каира до Рима, свугде градио, зидао и са сваким разговарао, све поштовао и сви га поштовали, јер је њему Христос био на првом месту и то је био његов поглед на свет. Питају нас често шта мислимо о нечему, о било чему. Одговор је наш: Шта мисли Христос о томе? Своју мисао, своју реч, своје дело Христом проверавамо. Ко то чини увек носи мир у себи и смирење, нема хистерије, нема фрустрација, нема неуроza, нема фанатизма. Фанатизам је само у љубави, а то значи у жртви и распећу, а то онда занчи и у Васкрсењу у Христу, а са Њим и у Вазнесењу.

Данас смо се сабрали у овој литији, а свака литија је молитва, да се помолимо Богу за мир, за мир у читавом свету, а првенствено за мир у Украјини. Сабрали смо се, јер знамо да је мир увек мир Божји. Господ сам каже: Мир свој вам остављам. Мира без Бога нема. Историја људског рода пуна је прогреса и напретка, хвала Богу, али историја је пуна и сукоба и ратова. И када су год људи сами из себе, по себи, својом памећу, интелигенцијом, способностима и вештинама хтели да решавају неспоразуме, хтели да постигну мир, по правилу, а сви смо сведоци, да је до таквог мира тешко долазило, јер су искључивали благодат Божју, мир Божји, а ми знамо да мира нема без мира Божјег, без благодати Његове. Свети Серафим Саровски каже: Стекни мир у себи и онда ће хиљаде и хиљаде наћи мир у теби и око тебе. Онда када имамо мир са Богом, а то је када се трудимо не да говоримо о Христу, не да се позивамо на Њега, на Јеванђеље, на традицију, не на то да ми себе проглашавамо да смо чувари истине, него да живимо Истином, да

живимо Христом, онда Га сведочимо непоколебиво и онда смо у миру са Христом без обзира што смо слаби, што грешимо, што падамо. Грешимо се једни о друге, о најближе своје, о Бога. Грешимо се о себе. Без обзира на све то, ако смо изабрали да смо Христови, онда ће Бог доћи у нас и међу нас и доноће свој мир, а онда када будемо имали мир имаћемо и благу реч и благ поглед и широк загрљај и моћи ћемо да сведочимо и да градимо мир са другим људима, да будемо у миру и са читавом творевином Божјом, али и у миру са собом. Неће бити ни гнева, а колико га само имамо сви, и ти и ја? Неће бити ни осуђивања, колико само осуђујемо, и ти и ја? Неће бити љубоморе, али имам је и ја, а имаш је и ти. Неће бити ни зависти, а када има тога, а знамо да у сваком од нас има тога, гледајући у лице Божје, у заповести Његове и у све оно што је Бог за нас учинио, васкрсаваћемо, устајаћемо и биваћемо спасавани о чему сведочи Спасовдан. Нема мира без Бога. Треба живети миром и носити га у себи и онда неће бити потребе говорити о њему – живићемо га.

Највише говоре о миру они који производе оруђа немира. Највише нас они убеђују у то како треба да будемо мирни, заборављајући на унутарњи мир који је дар Божји. О миру највише говоре они који производе оружје рата, и не само то, него веома добро живе од тога. Управо код оних који производе оруђа немира и нуде их да њима постижемо мир највећи приходи су од тога. И они нам говоре о миру, а такмиче се, ако се за ту област може употребити та реч, ко је пре измислио савршеније оруђе немира. Најсавршеније оружје мира јесте љубав, јесте Христос и нема га без онога што смо вечерас чинили док смо ишли у молитви и молили се за мир, молили се Богу, Христу Живоме, нашем Спаситељу.

Нека би Господ дао, браћо и сестре, да наше најсавршеније оружје, универзално оружје савршенства, које није ни старовремено, ни модерно, него вечно оружје које се зове љубав буде не само наш корен, него оквир, атмосфера, амбијент и крајњи донети и циљ нашег живота. Тако ћемо увек посрћући летети, јер ћемо знати да је Бог са нама. Нека би Господ дао да имамо Његову љубав и Његов мир сви ми овде сабрани, сви наши грађани овог предивног града мира и љубави, Града Београда, и предивне земље коју нам је Господ дао, земље Србије, земље љубави и мира, јер је то светосавска земља, јер је то земља Јеванђеља, земља светиња, земља молитве, земља страдања, али земља и Васкрсења, Вазнесења и Спасовдана. Нека би Господ дао свој мир свима нама, а и свима онима који нас окружују, од најнепосреднијих наших комшија, свима са којима се граничимо као би та граница мира била мост мира и љубави, и тако онда редом. Нека Господ

просветли и загреје срца онима који говоре о миру, а производе оруђа немира и који заправо одлучују о томе да ли ће недужан човек не само да има поремећен живот, него да изгуби живот или изгуби неког свога. Нека просветли и њихове умове да знају да ћемо сви пред лице Божје а не само онај који се определио за већи систем вредности, јер је то реч којом се оперише, која кружи међу нама и којом хоће да се искаже да треба да се мењамо. Да! Да се мењамо израстајући у добру и у врлини, да се мењамо растући из квалитета у квалитет у даровима које смо добили од Бога, и личним и саборним, а не да мењамо свој идентитет, да мењамо оно што јесмо да бисмо на крају постали – шта? Ништа!

Нека Господ подари свима нама мир свој. Нека је свима нама срећна и благословена слава. Нека је срећан и благословен Спасовдан. Домаћин је данас у градској кући рекао једну велику истину, истину јевађелску, да је крст смисао нашег живота, али да у крсту постоји васкрсење, поновно рођење и узрастање, а у Васкрсењу је и Вазнесење. Да растемо у љубави, васкрсавамо и уносимо одавде ка небу сви заједно држећи се љубављу, да растући ка Господу да се сјединимо са Њим у љубави, да га славимо овде сада на земљи Њега, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа сада и увек и у векове векова. Амин. Живели и срећна слава! Господ све да благослови!

spc.rs